

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **A.K. (alias A. S. alias A. S.),** nar. ■■■ (alias ■■■), bytem ■■■, zastoupený JUDr. Janem Fuchsem, advokátem STRÁNSKÝ FUCHS KŘEČEK, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Osadní 12a, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2016, č. j. CPR-1687-2/ČJ-2016-930310-C235,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 2. 2016, č. j. CPR-1687-2/ČJ-2016-930310-C235, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 12. 2015, č. j. KRPL-124773-57-ČJ-2014-180022-SV. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 23. 9. 2015 o obnovu řízení o správním vyhoštění, ukončeného vydáním rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, č. j. KRPL-124773-46/ČJ-2014-180022-SV.

Žalobce správním orgánům vytýkal nesprávné posouzení jím uvedených důvodů pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Uváděl, že objasnil důvody, na základě kterých nemohl uvedené skutečnosti uplatnit v původním řízení. Správní orgány nedostatečně zohlednily zejména skutečnost, že má v České republice družku, s níž vychovává její nejmladší dítě. Tato skutečnost má vliv na právní postavení

žalobce, neboť se na něj vztahuje § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů. Při splnění této podmínky by rozhodnutí o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců nebylo možné, pro vyhoštění žalobce by se muselo postupovat podle § 119 odst. 2 uvedeného zákona, přičemž žalobce nesplňuje žádnou z uvedených podmínek podle tohoto ustanovení a rozhodnutí o vyhoštění by tak bylo nezákonné. Správní orgány se nezabývaly otázkou, zda právní postavení rodinného příslušníka, občana Evropské unie, žalobce nenabyl v období po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a podáním žádosti o obnovu, případně v období po podání návrhu na obnovu řízení. Pokud by žalobce tohoto postavení v uvedeném období nabyl, jednalo by se o skutečnost, která by vedla ke splnění důvodů pro obnovení řízení a skutečnost, na základě které by nebylo možno žalobce vyhostit. Pokud by správní orgány neuznaly právní postavení žalobce podle uvedeného ustanovení, i tak by jeho vztah k družce a jejímu dítě dosáhl intenzity, že by bylo nutno uplatnit výjimku z oprávnění vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, protože vyhoštění by vedlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Jakým nepřiměřeným zásahem by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo do jeho soukromého a rodinného života, žalobce doložil důkazy v podobě potvrzení přátel, družky a známých. Žalobce dále uvedl, že poučení o tom, že existence vztahu s družkou a jejím nejmladším synem, stejně jako přátelské vztahy, mohou být důležité pro řízení o správním vyhoštění, se mu dostalo až po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán rozhodující o správním vyhoštění tyto skutečnosti sám nezjišťoval a porušil tak § 3 správního řádu. Žalobce navrhoval výslech svůj a družky L.S. a požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce uvedl shodné skutečnosti jako v odvolání, proto odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhoval zamítnutí žaloby.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Předně ze sdělení Policejního prezidia ČR, Odboru mezinárodní policejní spolupráce, ze dne 16. 2. 2015 vyplývá, že byla zjištěna identifikace žalobce. Dle sdělení Interpolu Tbilisi byl žalobce rozpoznán příslušnými gruzínskými orgány podle fotografie a záznamu z registru občanů Gruzie, identifikován jako A.K., nar. [REDACTED]

Rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, č. j. KRPL-124773-46/ČJ-2014-180022-SV, správní orgán prvního stupně rozhodl podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců o správním vyhoštění žalobce a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 let; současně stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 9. 2015, a to fiktivně, jak vyplývá z přiložené doručky. Zároveň stejnopis rozhodnutí převzal dne 1. 10. 2015 žalobce osobně. Z rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, že správní orgán prvního stupně při jeho vydání vycházel také ze skutečností, které žalobce uvedl dne 29. 12. 2014 do protokolu o výsledku účastníka správního řízení. Tehdy mj. vypověděl, že pokud by mu Gruzie vydala cestovní doklad, dávno by se vrátil, peníze na případné vycestování má, má hodně kamarádů a kamarádek. Dále uvedl, že na území České republiky nemá žádné rodinné nebo obdobné vazby, nemá zde společenské nebo

kulturní vazby, není členem žádné organizace či sdružení. Správní orgán prvního stupně měl k dispozici i protokol o výsledku žalobce jako účastníka řízení ze dne 7. 8. 2015. Tehdy žalobce potvrdil, že nemá cestovní pas a ihned si o něj zažádá na zastupitelském úřadu. V případě, že bude mít platný cestovní pas, není žádná překážka jeho vycestování z území České republiky dána, finanční prostředky k vycestování má. Také potvrdil, že nemá žádné společenské nebo kulturní vazby na území České republiky, není členem žádné organizace, pouze uvedl, že má partnerský vztah s občanem České republiky, ale nechce se k tomu více vyjadřovat. V případě vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky vycestuje.

Návrhem ze dne 23. 10. 2015 žalobce požádal o obnovu řízení o správním vyhoštění. Novými skutečnostmi, které vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, které by mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být uplatněny bez zavinění žalobce, byly podle obsahu návrhu setrvání žalobce na území České republiky po dobu 14 let, v důsledku čehož si žalobce vytvořil přátelské a rodinné vazby. Žalobce v návrhu dále uvedl, že má přítelkyni L.S., která má 4 děti, z nichž nejmladší dítě žalobce pomáhá jako vlastní vychovávat. K návrhu žalobce přiložil čestná prohlášení přátel a známých a prohlášení L.S. a uvedl, že si je vědom toho, že uvedené skutečnosti dříve neuvedl. Uvedl však, že poučení o tom, že se jedná o podstatné skutečnosti pro potřeby správního vyhoštění, se mu dostalo teprve dne 5. 10. 2015 na společné schůzce s právním zástupcem. V průběhu řízení žalobce dále předložil archy s podpisy občanů České republiky na podporu legalizace jeho pobytu a další čestná prohlášení občanů České republiky.

Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015 správní orgán prvního stupně žalobcovu žádost o obnovu řízení ve věci správního vyhoštění zamítl jako nedůvodnou. Žalobcem uvedené skutečnosti a skutečnosti uvedené v prohlášení L.S., J. CH., Ing. S.R., manželů K., Ing. J.O., dále podpisovou listinu na podporu legalizace pobytu žalobce a čestná prohlášení T.F., Mgr. J.T., M.B., H.A., M.L. a manželů Č. vyhodnotil tak, že tato prohlášení a listiny neobsahují dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které žalobce v původním řízení nemohl uplatnit. Správní orgán prvního stupně především zdůraznil, že do protokolu ze dne 7. 8. 2015 žalobce připustil, že má partnerský vztah s občanem České republiky, ale dále se k této věci nechtěl vyjádřit. Žalobce tak měl dostatek prostoru vyjádřit se k této okolnosti do protokolů o výsledku a vyjádření účastníka správního řízení. Proto také sdělení L. S. neobsahuje dříve neznámé skutečnosti, které existovaly již v době původního řízení, a které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit. Obdobně byla hodnocena i další předložená čestná prohlášení a listiny s podpisy na podporu legalizace žalobcova pobytu na území České republiky.

Napadeným rozhodnutím ze dne 4. 2. 2016 žalovaný odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil jako věcně správné. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně již v rozhodnutí o správním vyhoštění odkazoval na protokoly sepsané se žalobcem v průběhu správního řízení o vyhoštění dne 29. 12. 2014 a 7. 8. 2015 a již v řízení o správním vyhoštění poukázal na to, že k těmto skutečnostem se žalobce nechce více vyjadřovat. Žalobcem předložená čestná prohlášení a podpisové archy tak podle žalovaného pouze potvrzují jím uvedenou informaci, že má mnoho přátel a známých a vztah s občanem České republiky, kterého dříve nekonkretizoval. Doložené podklady tak nejsou dříve neznámou skutečností

a žalobce je mohl uplatnit v původním řízení, což neučinil. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 2001, v němž bylo uvedeno, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by svědčily o nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života a je zejména na cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v řízení o správním vyhoštění řádně poučen o svých právech a povinnostech a ze spisového materiálu je zřejmé, že řízení ve věci správního vyhoštění nebylo prvním, které bylo se žalobcem vedeno, a vydané rozhodnutí nebylo prvním rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobce si tak musel být dobře vědom, jaká kritéria při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života správní orgány zohledňují. Žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že nebyla prokázána existence dříve neznámých skutečností a důkazů, které by v době původního řízení objektivně existovaly a které žalobce v původním řízení uplatnit nemohl. Žádné nové skutečnosti v předložených čestných prohlášení uvedeny nebyly, neboť žalobce na své přátele a známé a vztah s občanem České republiky poukázal již v průběhu řízení o správním vyhoštění s tím, že více se k nim nechtěl vyjadřovat. Těmito skutečnostmi se správní orgán prvního stupně rozhodující o správním vyhoštění vypořádal. I skutečnost, že žalobce má vztah s L.S., mohla být žalobcem uplatněna již dříve. Žalovaný také poukázal na § 100 odst. 2 správního řádu a uvedl, že podklady žalobce měl a mohl je uplatnit v rámci odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. To však žalobce nepodal, nyní proto tyto skutečnost nemůže uplatňovat v rámci žádosti o obnovu řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K přezkoumání napadeného rozhodnutí nařídil soud ústní jednání, z účasti na něm se žalovaný omluvil. Žalobce setrval na svých stanoviscích a návrzích. Žalobce setrval na návrhu dokazování vlastním výsledkem a výsledkem družky L.S.. Tyto důkazy soud považoval za nadbytečné pro vyhodnocení uplatněných žalobních bodů. Žalobce svůj postoj a skutečnosti ohledně jeho pobytu na území České republiky, svého soukromého a rodinného života objasnil dostatečně jak v průběhu správního řízení, tak v podané žalobě. Další podrobnosti týkající se vztahu s L. S., které by bylo nutné zjišťovat nad rámec čestného prohlášení, jež družka žalobce podala ve správním řízení, soud rovněž nepotřeboval objasnit. Po provedeném ústním jednání vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o nepovolení obnovy správního řízení – řízení o správním vyhoštění žalobce. Podmínky povolení obnovy řízení ukončené pravomocným správním rozhodnutím jsou zakotveny v ustanovení § 100 správního řádu.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Odst. 2 cit. ustanovení pak upravuje subjektivní a objektivní lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení. Účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Dále platí, že obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

V souzeném případě nebyla obnova řízení povolena, neboť správní orgány obou stupňů shodně dospěly k závěru, že skutečnosti uváděné žalobcem v návrhu na obnovu řízení a jím přiložená čestná prohlášení či sdělení jeho přátel včetně družky L.S. a podpisový arch na podporu legalizace žalobcova pobytu na území České republiky nejsou novými skutečnostmi, které tu byly v době řízení ve věci správního vyhoštění a které žalobce, v jehož prospěch svědčí, nemohl v původním řízení uplatnit. Žalovaný pak tuto argumentaci doplnil a do jisté míry modifikoval odůvodnění zamítnutí žádosti poukazem na nepřípustnost obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu, neboť doložené doklady jsou skutečnostmi, které žalobce měl a mohl uplatnit v rámci odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění.

S posledně uvedenou argumentací žalovaného se soud plně ztotožnil. Podle § 100 odst. 2 věta předposlední správního řádu platí, že obnova řízení není přípustná, pokud se jejího povolení domáhá ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Jako důvody, o něž žalobce opřel žádost o obnovu řízení o správním vyhoštění, byly označeny 14 let trvající pobyt na území, přátelské a rodinné vazby včetně družského vztahu s L.S. a výchova jejího nejmladšího dítěte, vazby společenské a kulturní. Tyto skutečnosti žalobce prokazoval řadou čestných prohlášení svých přátel a známých a archy s podpisy dalších osob na podporu legalizace svého pobytu. Obsah těchto čestných prohlášení, včetně prohlášení L.S., svědčí o tom, že žalobcem uváděné přátelské či rodinné vazby jednoznačně trvají delší dobu; řada osob, které na podporu žalobcovy snahy zůstat legálně na území České republiky poskytly své prohlášení, takto žalobce podporují již od roku 2014 (př. prohlášení M.L., H.A.), jiní rovněž zmiňovali znalost žalobcova příběhu i jeho povahy a osobnosti, to vše svědčí o déle trvajících známostech. Z průvodního dopisu ze dne 17. 8. 2015 k předloženým podpisovým archům na podporu legalizace žalobcova pobytu na území plyne, že vyjádření podpory a podpisy byly Českému helsinskému výboru, jmenovitě T.F. adresovány ještě v průběhu správního řízení o správním vyhoštění.

Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 9. 2015 bylo přitom žalobci v souladu s § 23 odst. 1, 4 a 5 a § 24 odst. 1 správního řádu řádně doručeno fikcí dne 21. 9. 2015. Dne 22. 9. 2015 pak bylo rozhodnutí vhozeno žalobci do schránky v souladu s § 23 odst. 4

správního řádu, a to na adresu vedenou v evidenci cizinců, na kterou bylo v minulosti žalobci správním orgánem úspěšně doručováno. Ode dne doručení rozhodnutí pak počala běžet 5 denní odvolací lhůta podle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Z předloženého správního spisu, konkrétně z plné moci ze dne 16. 7. 2015 doložené k návrhu na obnovu řízení pak soud ověřil, že žalobce již v průběhu řízení o správním vyhoštění udělil generální moc svému právnímu zástupci. Nic tedy žalobci nebránilo, aby sám nebo prostřednictvím svého právního zástupce proti rozhodnutí o správním vyhoštění brojil v zákonné lhůtě odvoláním (případně se domáhal určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy bylo rozhodnutí doručeno podle § 24 odst. 2 správního řádu) a v odvolání uplatnil skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života včetně vztahu s občanem České republiky, které mu musely být již v průběhu řízení o správním vyhoštění dobře známy a které ostatně v průběhu řízení o správním vyhoštění zmiňoval. V odvolání žalobce rovněž mohl uplatnit námitky nezákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění zapříčiněné nesprávným vyhodnocením postavení žalobce jako rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců či nepřiměřenosti opatření ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, se kterými přichází teprve v žalobě.

V žádosti o obnovu řízení žalobce sám připustil, že si je vědom toho, že uvedené skutečnosti, kterými žádost odůvodnil, dříve neuvedl. Pokud v této souvislosti namítal, že důvodem bylo pozdní poučení o relevanci skutečností pro rozhodování o správním vyhoštění, tuto obranu nemůže soud uznat. Jak soud uvedl shora a žalovaný přiléhavě zdůraznil v napadeném rozhodnutí, žalobce měl právního zástupce, jemuž udělil generální plnou moc k zastupování, včetně zastupování dle správního řádu, již dne 16. 7. 2015. Jde tedy k jeho tíži, že se na svého advokáta neobrátil již dříve v souvislosti s probíhajícím řízením o správním vyhoštění a poučení v tomto směru se mu nedostalo dříve. Soud zdůrazňuje, že z celého předloženého spisového materiálu vyplývá, že řízení o správním vyhoštění bylo se žalobcem v minulosti vedeno. Sám žalobce při účastnickém výsledku uvedl, že byl již v roce 2002 vyhoštěn na dobu 10 let, později bylo o správním vyhoštění rozhodnuto dne 5. 6. 2009. Již z průběhu těchto řízení a obsahu odůvodnění dříve vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění muselo být žalobci zřejmé, jaké skutečnosti jsou správními orgány v takovém řízení posuzovány, včetně těch, které se týkají žalobcova soukromého a rodinného života. Také z postupu správního orgánu prvního stupně v řízení o správním vyhoštění pod č. j. KRPL-124773/ČJ-2014-180022-SV, který se žalobce opakovaně dotazoval na jeho společenské a kulturní vazby na území České republiky, včetně rodinných či obdobných vztahů, musela být důležitost těchto okolností žalobci zřejmá. Žalobce se k délce svého pobytu na území České republiky vyjadřoval, zmiňoval i to, že zde má spoustu známých a kamarádů, po kterých i bydlí, rovněž uvedl již do protokolu ze dne 7. 8. 2015, že má vztah s občanem České republiky, podrobnosti však odmítl sdělit. Je tedy evidentní, že tyto skutečnosti, stejně jako důkazy přiložené k žádosti o obnovu řízení, mohly být žalobcem uvedeny, resp. předloženy či minimálně jako důkazy označeny v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Již proto byla žádost žalobce o obnovu řízení nepřipustná ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu.

Soud se pak plně ztotožnil se i závěry, ke kterým žalovaný a předtím správní orgán prvního stupně dospěly při vyhodnocení žalobcovy žádosti dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. V podrobnostech soud plně odkazuje na odůvodnění vydaných správních rozhodnutí a ve stručnosti shrnuje, že žalobcem uváděné důvody obnovy a jím předložené

důkazy rozhodně nelze podřadit pod skutečnosti nebo důkazy dříve neznámé, které by žalobce nemohl v původním řízení o správním vyhoštění uplatnit, a to z důvodů, které již byly rozvedeny shora.

K žalobnímu bodu, v němž žalobce správním orgánů vytýká, že nezkoumaly otázku, zda nenabyl právní postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie v období po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, případně v období po podání návrhu na obnovu řízení, případně zda jeho vztah s přítelkyní nenabyl charakteru trvalosti, soudu nezbývá než uvést, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, který slouží jedině a pouze k nápravě skutkových omylů zjištěných až po právní moci správního rozhodnutí, ovšem za předpokladu, že tyto skutečnosti (nebo důkazy) již existovaly v době původního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, publ. ve Sb. NSS 2144/2010), nikoli k revizi původního právního posouzení věci na základě jiného skutkového vztahu. K novým okolnostem, jež se udály teprve po právní moci původního rozhodnutí, přihlédnout nelze. Zbývá dodat, že správní orgány v řízení o obnovu řízení pouze posuzovaly, zda byly či nebyly naplněny zákonné podmínky pro obnovu řízení o správním vyhoštění, a v tomto řízení se možným zásahem, resp. přiměřeností zásahu správního vyhoštění do žalobcových základních lidských práv již znovu zabývat nemohly.

Veden shora zmíněnými úvahami dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. září 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu